

מריסקה מרס מה "כחול מזעזע" הננוס של ונוס

אורחים

מחלותיה

הדיפלומטיות של אתי

את היומיים הראשונים לשיבת ציון (ה' זמנית) של אסתר עופרים, בילתה הזמרת

זמרת אתי עופרים העיקר הבריאות

בבריאות דיפלומטיות מעיתונאים, שטעו עליה בשאלות בעיקר ביחס ל: איך היא מרגישה מאז נפרדו היא ובעלה אבי. היא חלתה בצהרונים, כשנבקע לה ראיון עם שידורי ישראל, והבריאה בערב, לראיון

בגלי צה"ל. אלא שלמחרת היא חלתה עבור בגלי צה"ל, וכל מי שמאמין שאף על פי כן ולמרות הכל היא הזמרת הטובה ביותר שיש לישראל בגרמניה, מאחל לה הצלחה.

פופ

ונוס

מהולנד

ונוס אינו אלא הלהיט המפורסם של להקת כחול מזעזע, שצעד כימעט בכל מיצ' עדי הפזמונים בעולם, ובדרך כלל בראשם. ונוס, הוא גם השם היאה לטולנית היפהפיה של הלהקה, מריסקה מרס, בת ה-19 שמאז הצטרפה לכחול מזעזע הפכה הלהקה ל-אטרקציה בינלאומית.

חוץ ממריסקה, הזמרת, ישנם בלהקה: רובי ואן לאון (גיטרה סולו) קלאס ואן דר-וואל (גיטרה בס) וקורגליוס ואן דר-ביק (מתופף).

רובי הוא הכותב את הלהיטים ללהקה, והוא גם האחראי לצליל המיוחד המאפיין אותה.

להקת כחול מזעזע נחשבת למי שפתחה את הדלת לצליל ההולנדי במיצעדי הפיוזר נים בעולם, ובעיקבותיה נתפרסמו גם ה-טייסט וגלוריה. הלהקה באה לארץ, כידוע, להשתתף באירועי הפופ, ביום העצמאות.

תדרין

תיאטרון

הכמאות (האולם הקטן, הבימה): הצגה שאסור להחמיצה: ליל קניג ושלמה בר-שביט, כשני זקנים העושים חשבון-נפש, כל אחד לעצמו וכל אחד עם העולם, במחזהו של יונסקו, סמל לתיאטרון האבסורד.

מנדריגולה (התיאטרון העירוני, חיפה): מקאוולי מתגלה שנון ואקטואלי גם היום, בסאטירה חברתית נוקבת. הישג גדול ל-במאי מייק אלפרדס, שהשיג מן הצוות כולו מישחק מסוגנן.

פרפרים הם חופשיים (גודיק): בור-עתיסבון, אבל עשויה במקצועיות, מבוי-יימת בקצב (ליאונרד שך) ומשוחקת בחן (תיקי דייק, רחל מרכוס, מוטי ברקן).

השושנה המקועקעת (הבימה): ה-אולט הקטן): מחזהו של טנסי ויליאמס, על הפרחת מוסכמות ואמונות טפלות, מאבד

מן העוקץ בגלל תפיסה מיוחדת של הבמאי. מרים זוהר ואלי כהן, משכנעים רק לקראת סוף ההצגה, כשהם מרשים לעצמם להשי-תולל ולהיראות מגוחכים.

בידור

בוסתן ספרדי (בימות): הווי ירושלמי, מוצג בהמור ובצבעוניות בהצגה שורה בשירי לאינו, מאת יצחק נבון, בהשתתפות אתי גרוטס (כמו נולדה כאן) ורבקה רו (שהסתגלה לכאן).

אירמה להידום (דקל): החן והפילפל

הצרפתי נעלמו, החצים של בילי ויילדר, שהיו בסרט, אינם נמצאים בעיבוד זה, אבל הוא מדבר אל הקהל הישראלי דווקא משום שאומץ ליסו ולסלאנג השגור בסימטאותיה. גדי יגיל מבריק כרגיל. ברקע מבריקים גם עיבודיו של דויד קריבושיי.

ג'אמבו (דקל): חבורת יוצאי להקות צבאיות (בהדרכת דני ליטאי ויאיר רוני-בלום), במיבחר קטעים מן הרפרטואר ה-מוכר. מי שאוהב קטעים אלה, יאהב גם את הג'אמבו. תגלית חמודה — ניצה שאול (ראה עמודים 24-25) ורקדנית מרשימה בשם יוכי.

מקום טוב באמצע

הופ — היא פה, הופ — היא איננה, פת-אום עזבה לעולמות אחרים.

עם הברק בעיניים, כאילו נגעה גילה אותו משהו מיוחד שהיה בז'אן. אותו מש-הו המוכיר ייצורים תמהוניים, בעלי אישיות מהפנטה, הסוחפת אחריה את כל סביבתה, עוד טרם ברק מישוה אם היא שפויה ב-דעתה, במובן המקובל.

ככל שגילה מתקרבת לפרטים, היא מודה בפחד הכמוס שיש בה, מיום בו חתמה על החוזה. הסיבה: "אני צריכה לעלות אליה, אל ז'אן. אני מדברת על פרטים טכניים. פשוט מאוד. ג'ורג' ברנרד שאו היה כל-כך חכם, שלא השאיר שום מקום לחיטוטים פסיכולוגיים. כל מה שאני צרי-כה, קיים בתוך המחזה. הכל, הרעיונות, הביטויים, אבל כשאני צריכה לענות, מתברר שאני שרויה בתוך מונולוג."

מבט אחד אל הקיר בביתה של גילה, מחזיר אותה 15 שנים לאחור: קריקטורה של זאב על גילה ב"שחור על לבן" קומ-דיה שרק מי שעבר בחינות-בגרות בתולי-דות תיאטרון הבימה, מסוגל לזכור אותה. "גברת אלמגור", ווהי שאלה נוספת שיג-רתית ומתבקשת מאליה, אבל לצערי, אי-אפשר לחתר עליה. "איך זה קרה שחזרת להבימה אחרי 13 שנה? הצהרת שתחזרי כמו מלכה, ורק לפי התנאים שלך. הי-אומנם?"

תשובתה של אלמגור: "זו לא הפעם הי-ראשונה שהבימה באה אלי במשך 13 הי-שנים הללו. ובכל פעם שבאו, שאלתי: ומה עכשיו? שאלו אותי: מה, למשל,

כשיבוא מלאך המוות, אגיד לו:

"חכה, אני צריכה לשחק את ציכוב!"

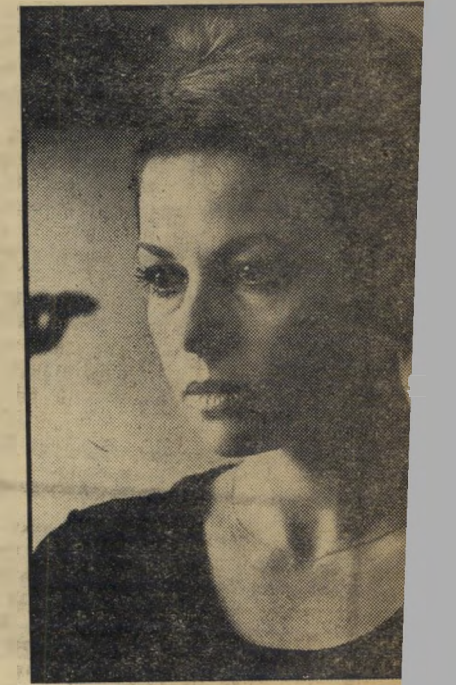
גיים שכבר הביטו בי מן הבד — אלא שכל חלקיק שייך למחזה אחר, וכל מבט לסרט אחר. וכולם יחד — מעין "פשט-הורק", פסיפס מרצד ומלא חיוניות: גילה אלמגור. "מטומטמים, איפה בעולם נותנים הודמ-נות להיות קודם זונה, ואחר כך קדושה מעונה!" — תשובת גילית אופיינית ל-כל החכמים, המציגים לפנייה את מה ש-נראה בעיניהם כשאלת 64 אלף הדולה, "גב-רת אלמגור, כיצד זה את עוברת ממלכת הכביש לבתולה מאורליאן?"

גברת אלמגור, שכבר קיצצה את שערה כנער, שולחת מבט ענקי כליכך, גלוי כלי-כך ובלתי-מאופר כליכך, שזאת היא בדיוק התשובה השלמה ביותר, לאיך צריכה להי-ראות ז'אן ד'ארק המפורסמת, שהצהירה מפי שחקניות רבות כליכך: "הקולות שלי אמרו לי!"

האמת היא שהמשימה הקשה באמת היא למחות מזכרון הקהל את הקדושה המעונה, הגונחת על ברכיה שלובת-ידיים והשולחת מבט מתייסר על השמיים. קדושה עשתה ממנה ההיסטוריה. ולשחק אותה כקדושה, זה לכל היותר "ראה כמשוגעת."

בנשיכת שפתיים, בהחירות רבה, פן תיגרר להגדרות לא מווייקות, מסבירה גילה את ז'אן שלה, הנמצאת עדיין בשלבי חיפושים: "היא היתה ילדה עדיין. בת 19 או 17, היא לא ידעה בדיוק. היא היתה איכרה פשוטה, ארצית, אם כי לא רועה בורה. היה בה משהו זעיר-בורגני מן הבית. היה בה משהו מיוחד, ששיכנע את כולם. היא היתה כזאת מין כספית, צצה בכל מקום.

לשוחח עם גילה-האשה על אלמגור-השחקנית, זה כמו לחזות בהצגה מקורית, המורכבת מחלקיקי מחזות שכבר ראיתי, שברירי קולות שכבר שמעתי, ניצוני עי-

גילה בתסרוקת ז'אן ד'ארק אחרי הזונה, קדושה

היית רוצה? אמרתי: ז'אן ד'ארק. אמרו: טוב, אבל עם מי? אמרתי: מיילק מיצ'ס. על הבמאי מיילק מיצ'ס: "מרגע שהתי-חלתי לעבוד איתו, ידעתי: אינני יודעת מה ייצא מזה. אבל אני יודעת שיש לי במאי שהכל מונח אצלו בראש. הוא יודע בדיוק מה הוא רוצה, ואי-אפשר לרמות אותו. זה קשה לפעמים, לשחקן, כי צריך לתת רק אמת, אבל עבודה קשה אינה מסחידה אותי. אני מין סוס-עבודה. זאת התכונה הדומיננטית אצלי, אולי יותר מכישרון."

מבט נוסף על הקיר בחדרה של גילה: הכלה וצייר הפרפרים מונצחים עליי יוסל ברגנר: "לגילה, באהבה." יפה להפליא. היא מכירה את ההצגה כחינה: "להיות חלומית ופיוטית בחלק אחד, ופרועה ר-עצבנית בחלק שני, זה האתגר. ובמיוחד כשאת מופיעה גם בתיאטרון וגם בקולנוע. את צריכה להיזהר לא להופיע יותר מדי. צריך שיאמרו בקהל: מה, זאת היא? לא יכול להיות! וזאת הסיבה שאחרי אלדורדו, כשבאו אלי עם כל מיני מרגוס, בחרתי דחק את בת-שבע, עם המשקפיים, בסאנה שבתי. ואת בת-שבע מחקתי במיבצע קהיר. היו לי חישובים מצחיקים: חשבת, אחרי הצ'אפצולה הזאת, יש לי הזדמנות להיות בשמלות של ג'ירי מליץ.

גם בתיאטרון, כשהציעו לי את אופליה, אחרי מגי באחרי הנפילה, סירבתי. הלכתי להיות לא-גשית — פיסר פן. אחרי זה באו פרפרים ורכבת תחתית, ואחרי זה ציד ה-מכשפות. ובכל פעם, אני אומרת לעצמי: או מה יש, אם אכשל? העיקר היה לי צ'אנס להיות אחרת..."

"דבר אחד אני יודעת — אם יבוא מלאך-המוות ויקרא לי — או לא לפני שאשחק את ציכוב!"

איגאל